

Hep Kendimi Aradım

– Tuğsel Karakırık · 12 Nisan 2024

Hep kendimi aradım. Kulağa biraz bencilce gelebilir ama nasılsa her koyun kendi bacağından asılacak, nasılsa inanılan öbür dünyada sorgumuz tek başımıza olacak ve nasılsa sevinçleri de kederleri de bir denize atılan taş gibi ilk merkezde hissedilip yayılacak; öyle bir arayış benimki. Hem yalın hem de yalnız. Üstelik şikayetsiz de şükürsüz de çokça kararsız.

Belki de aradığımı çoktan bulmuş biriyim. Ama ya onu göremeyecek kadar kayboldum ya da onu kaybedecek kadar farkında değilim. Bulmacayı çözer gibi kendimle uğraşıp duruyorum. Bu sadece arkası gelmeyen güzellik merkezi randevularım, haftada iki kez uğradığım kuaförlerle sınırlı değil elbette. Hatta tek yaşadığım güneş görmeyen bodrum kat evimde bile, yalnızlığıma gem vurmaya çalışan yarıda bıraktığım onlarca kişisel gelişim kitaplarımla da değil. Hatta ve hatta yaşadıklarımı en ince detaylarıyla anlattığım psikolog randevularım da.

Başka, çok başka işliyor süreç! El etek çekip gittiğim anlarda bile kendi kayboluşumu izlemek bana acı veriyor. Sağlıklı bir insan gibi gözüktüğümde ise kendimi henüz bulamayışımın verdiği riyakarlık beni çileden çıkarıyor.

İçimde ilk “Neyi arıyor”dan ziyade “Neyi anıyor” sorusuyla yüzleşiyorum. Bu beni oldukça şaşırtıyor. Çünkü belki de bu kafa o kadar şu andan memnun değil ki sebebini geçmişte bulmaya çalışıyor. O an anlıyorum aradığım şeyin anılarım olduğunu. Ve “Ben tamamım” diyemiyorum. Yarım bile bir bütün etmeye yeterli değil. Yarınlarım bile kalbimi telaşlandıran ürkeklığe değişiyor.

Geçenlerde aile evini ziyarete gittim. O her yeri yeşile boyanmış memleketim gözüme hiç bu kadar huzurlu gelmemişti. Ve eve adımımı attığımda dolapla duvar arasında sıkışmış bir sürü poşet gözüme hiç bu kadar dağınık... Üstümü değiştirmek için dolabı açtığımda ise anaokulunda sunucuyken giydiğim elbiseye gözüm ilişti. Çiçekli çiçekli, fırfırlı bir elbise. Ne çok isterdim dedim içimden o günlere dönmeyi.

Ardından aklımı okur gibi bir hışımla annem geldi. “Ne çok zekiydin eskiden ne çok akıllıydın.” Ve bunu ilk söyleyişi de değildi. Kalbimi koyduğum anlara, aklımı da bırakmışım meğer, annem öyle söyledi! Anneler yalan söylemez, bunu da annem söyledi.

Cevap vermektense bir ton kelimeyi yuttum. Ailemizde bir yudum huzur olsaydı şu an bambaşka işlerde bambaşka yerlerde olurdu. Belki kendimi bulmuş bile olabilirdim. Bunu nasıl anlayacağımı şimdi böyle bön bön bile düşünmezdim. Sevdiğim işi yapar uzun soluklu bir ilişkim olurdu. Kendimi bulsam şayet kendime insan olduğumu sık sık hatırlatırdım. Kendimi severdim be! Her hareketimi kontrol etmeye çalışmadan her hatamı halta bulamadan kendimi dinlerdim. Oysa şimdi frekans o kadar uzaktan geliyor ki şah damarımı bile duyamıyorum. Ben böyle kendimle kendi kendime ne yapacağım, bilemiyorum...

Ardından akşam oldu. Kitabın en güzel yerini okurken babam gelerek ayraç koydu. "Hoş geldin." dedi. Hoş gördüm diyemedim. Anlam arayışında çoğu güzel olan şeyler sorgulanmaya mahkumdur. Yine de özlediğimi hissettim. Doğup büyüdüğüm yerler iz bırakırdı. Babamı gördüğümde o izler aklıma geldikçe daha da açıldı. Kurtulmak adına kendi kutumdan çıkıp tek başıma koca şehre gelmek bana daha çok hatalar yaptırdı. Pişman mısın deseler, "deneyim" derim. Derimi soysalar izler geçer derim. Affetmek insanlara mı mahsus yoksa herkes suçlu ve affedilmeye muhtaç mı bilemedim.

Çözemesem de bir şeyleri hayat belki de saç örgüleri gibi durmayı yeğliyordur. Geçmişimi salsam bugünü sağlama alacağımı bana sezdiriyordur. Derin bir nefes alırdır "Herkes olması gerektiği gibi değil ama her şey olması gerektiği gibi" dedittiriyordur. Hayat, kader, insan ve ben... Aynaya bakarak ayakta durmak hayatta kalmak için kendime şunu söyledim:

"Derin bir deniz, kendine gel, boğulma erkenden!"